

Sygn. akt: I C 219/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 września 2017 r. w Szczytnie

sprawy z powództwa A. N.

przeciwko E. T.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Szczytnie kwotę 157,53 zł tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt IC 219/16

UZASADNIENIE

Powód A. N. , wniósł o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowę sprzedaży z dnia 14 marca 2012r. nieruchomości gruntowej położonej w miejscowości C. gm. Ś., dla której w Sądzie Rejonowym w Szczytnie prowadzona jest KW Nr (...), zawartej przez pozwaną E. T. z dłużnikiem W. T. oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pomimo wezwania do zapłaty przez powoda z dnia 10.11.2011 r., dłużnik W. T. uchylił się od spłaty wierzytelności wobec powoda, która powstała na skutek zawarcia umowy uznania długu z dnia 27.08.2002r .

Dnia 21.03.2012 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie w sprawie IC 151/11 orzekł wobec W. T. obowiązek uiszczenia na rzecz powoda kwoty 50.000 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Nie wywiązał się z tego zobowiązania. Przedmiotowa kwota jest przedmiotem ochrony niniejszej skargi pauliańskiej.

Dnia 14.03.2012r. W. T. zbył na rzecz pozwanej – żony, opisaną wyżej nieruchomość. Pozwana posiadała wiedzę na temat zadłużenia W. T. u powoda. Także sama pożyczła od powoda pieniądze.

Jedynym majątkiem, z którego może wierzyciel dochodzić zaspokojenia jest przedmiotowa nieruchomość.

Pozwana E. T. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu.

Pozwana zaprzeczyła by otrzymała jakąkolwiek korzyść majątkową w wyniku zawarcia umowy z dnia 14.03.2012 r., gdyż cena nieruchomości na datę zawarcia umowy winna wynosić 4.000 zł. W wyniku zawarcia umowy dłużnik otrzymał kwotę 3.000 zł tytułem ceny sprzedaży nieruchomości. Pozwana nie ma wiedzy w jaki sposób pieniądze te zostały przez niego rozdysponowane. Ponadto wartość działki nie pozwoliłaby wierzycielowi na zaspokojenie swojej wierzytelności.

Wskazała, że w dniu 14.03.2012 r. małżonkowie dokonali podziału majątku dorobkowego, w wyniku którego dłużnik otrzymał od pozwanej kwotę 44.086 zł. Brak zatem możliwości stwierdzenia, że również w wyniku podziału majątku małżonków, dłużnik został pozbawiony środków, a tym samym doszło do pokrzywdzenia powoda. Zaprzeczyła by pozostawała z dłużnikiem W. T. w bliskich stosunkach oraz, że uzyskała wskutek zawartej transakcji korzyść majątkową. Tym samym zakwestionowała domniemanie z art. 527§3 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. T. z domu M. wyszła za mąż za W. T. dnia 2.10.1993r. i z tego związku urodziło się dwoje dzieci: D. T. w 1995r. i S. T. – w 1997r.

Zamieszkali we wsi (...). Pozwana E. T. z mężem i dziećmi zajmowała jedną część budynku, a w drugiej mieszkała jej matka Z. M..

Początkowo stosunki między małżonkami układały się dobrze. Kilka lat po ślubie W. T. zaczął nadużywać alkoholu, źle traktował żonę i dzieci. Nie łożył na utrzymanie rodziny. Pozwana korzystała z pomocy finansowej swojej rodziny. Utrzymywał się z renty wypadkowej przyznanej od 1.06.1994r. , która w 2012r. wynosiła 613,38 zł (informacja ZUS k- 24 akt Km126/12).

Umową darowizny z dnia 11.08.2000r. W. T. nabył własność niezabudowanej działki nr (...) o obszarze 3165m², położonej we wsi C., przeznaczonej na cele rolne. Dla nieruchomości tej została założona księga wieczysta nr (...). Dnia 30.11.2000r. W. T. i E. T. wzięli kredyt w Banku (...) w S. w kwocie 28.000 zł. Zabezpieczeniem tego kredytu była hipoteka w kwocie 28.000 zł ustanowiona na przedmiotowej nieruchomości. (dowód: odpis KW k. 113-115)

W. T. pożyczał od powoda kwoty pieniężne. Zaproponował powodowi współpracę w zakresie produkcji pieczarek. Powód wyraził na to zgodę. Przez pewien okres czasu powód współpracował z W. T. przy produkcji pieczarek. Po pewnym czasie zdecydował się jednak zrezygnować z tej współpracy. W. T. zobowiązał się zwrócić powodowi pożyczone pieniądze, czego jednak nie zrobił. (dowód: zeznania powoda k. 116).

Pozwana E. T. również pożyczyła od powoda kwotę 4.500 zł w dniu 19.06.2001 r. (dowód: oświadczenie k.9) Wiedziała, że jej mąż pożyczał pieniądze od powoda. Nie знаła jednak szczegółów związanych z pożyczkami.

W. T. nie dzielił się z pozwaną dochodami z uprawy pieczarek, nadużywał alkoholu. Wyrokiem z dnia 28 lipca 2009r. wydanym w sprawie IIK 821/09 został skazany za kierowanie samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości, na karę grzywny w wysokości 75 stawek dziennych (akta IIK 821/09 – wyrok k- 38).

Matka pozwanej, św. Z. M. dopóki mieszkała w (...) odbierała pisma adresowane do W. T., jednak nie czytała ich tylko mu je przekazywała. Ze wsi C., wyprowadziła się w 2010 r. i zamieszkała w O.. W 2011 r. pozwana wraz z dziećmi wyprowadziła się ze wsi C. i zamieszkała u matki w O.. W 2012 r. wyjechała do pracy w Niemczech. Od daty wyprowadzki ze wsi C. pozwana nie widywała się z W. T.. Utrzymywała z nim sporadyczny kontakt telefoniczny, przy czym pierwsza rozmowa miała miejsce kilka miesięcy po wyprowadzce.

W dniu 12 lipca 2011r. E. T. wniosła do Sądu Okręgowego w Olsztynie pozew o rozwód. Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2012r. Sąd Okręgowy w Olsztynie w sprawie sygn. akt VIRC 1226/11rozwiązał przez rozwód małżeństwo stron E. T. i W. T. z winy pozwanego. Wykonywanie władzy rodzicielskiej nad dziećmi powierzył matce, a ojcu ograniczył władzę

rodzicielską do wglądu w proces wychowania i wykształcenia dzieci oraz do otrzymywania informacji od matki dzieci o wszystkich istotnych sprawach małoletnich. Alimony zostały ustalone na kwoty po 350 złotych na każde dziecko (akta VIRK 1226/11 k.3-5, 73).

Aktem notarialnym z dnia 14.03.2012r. sporządzonym w Kancelarii Notarialnej w S. przed notariuszem E. K. W. T. sprzedał E. T. reprezentowanej przez pełnomocnika A. S. działkę nr (...) o powierzchni 0,3165 ha położoną we wsi C. gm. Ś., za cenę 3.000 złotych i pokwitował odbiór tej kwoty. Oświadczył również, że nie toczy się postępowanie egzekucyjne mogące mieć wpływ na nabycie nieruchomości (dowód: umowa k. 14-16 akt IC 613/12). Aktem notarialnym z dnia 14.03.2012r. sporządzonym w tejże Kancelarii Notarialnej W. T. i E. T. reprezentowana przez pełnomocnika A. S. zawarli umowę podziału majątku wspólnego obejmującą nieruchomość zabudowaną składającą się z

działki nr (...) o powierzchni 0,41 ha położoną we wsi C. (KW Nr (...)), którą nabyli w wyniku dziedziczenia po M. P., zgodnie

z postanowieniem z dnia 30.04.2008r. sygn. akt INs 21/08. W dziale IV tej księgi wpisana była hipoteka w kwocie 68.000 złotych stanowiąca zabezpieczenie kredytu udzielonego przez Bank (...) w S. dnia 06.08.2009 r. Wartość nieruchomości określili na kwotę 120.000 złotych. Przedmiotem podziału była także samochód osobowy marki H. (...), rok produkcji 1994., nr rej. (...) o wartości 1400 złotych. W wyniku podziału majątku nieruchomość i samochód zostały przyznane na wyłączną własność E. T. ze splatą na rzecz W. T. w kwocie 44.086,50 złotych, której odbiór W. T. pokwitował. (dowód: umowa k. 64-67) Pozwana otrzymała pomoc finansową od siostry i szwagra w celu uiszczenia W. T. kwot pieniędzy należnych z zawartych umów.

W. T. nie płacił alimentów na rzecz dzieci.

Pozwana dnia 26.04.2012r. złożyła wniosek do komornika sądowego o egzekucję alimentów z postanowienia z dnia 26.01.2012r. o zabezpieczeniu roszczeń alimentacyjnych w sprawie o rozwód. Zaległość wynosiła wówczas 2946,02 złote plus koszty egzekucyjne i wydatki gotówkowe. Dłużnik utrzymywał się z renty inwalidzkiej wypłacanej mu od 1994r., ostatnio w kwocie 613,38 złotych. ZUS rozpoczął potrącanie alimentów od czerwca 2012r. w kwocie po 235,49 złotych.

Pismem z dnia 27.03.2013r. ZUS zawiadomił komornika, że dłużnik W. T. zmarł 18.11.2012r., co spowodowało umorzenie postępowania (akta Kmp 21/12 k. 1-35).

Wyrokiem z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie sygn. akt IC 1151/11 Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego W. T. na rzecz powodowi A. N. kwotę 50.000 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 1.01.2004r. do dnia zapłaty i kwotę 4.900 zł tytułem kosztów postępowania. (dowód: k- 7).

Ponadto powyższe stan faktyczny ustalono w oparciu o zeznania świadków Z. M. k- 94 odw. -95, A. S. k- 95, zeznania pozwanej E. T. k- 116 odwr.-117.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa o uznanie czynności polegającej na sprzedaży nieruchomości składającej się z działki nr (...) o powierzchni 0,3165 ha, zabudowanej budynkiem pieczarkarni, dla której prowadzona jest KW NR (...), przez dłużnika W. T. dla byłej żony E. T., aktem notarialnym z dnia 14 marca 2012r., za bezskuteczną wobec powoda A. N..

Zobowiązanie dłużnika W. T. w stosunku do powoda wynika z Wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie sygn. akt IC 1151/11, którym Sąd zasądził od pozwanego W. T. na rzecz powodowi A. N. kwotę 50.000 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 1.01.2004r. do dnia zapłaty i kwotę 4.900 zł tytułem kosztów postępowania.

Zgodnie z art. 527 k.c. przesłanką do wniesienia skargi pauliańskiej jest,

pokrzywdzenie wierzycieli, jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, wiedza lub możliwość – przy zachowaniu należytej staranności – dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż był przed dokonaniem czynności. Jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela uzyskała korzyść majątkową osoba w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Odnośnie, gdy dłużnik działał w zamiarze pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli, jeżeli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową odpłatnie, to wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną tylko, gdy osoba trzecia o

zamiarze dłużnika wiedziała.

Ciężar udowodnienia tych przesłanek, w tym że korzyść majątkową uzyskała osoba będąca w bliskim stosunku z dłużnikiem, spoczywa na wierzycielu.

Zdaniem Sądu w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowe, a w szczególności w świetle zeznań świadków Z. M. i A. S. i zeznań pozwanej E. T., nie można uznać by pozwana w dacie zawierania umowy z dnia 14 marca 2012r. sprzedaży nieruchomości składającej się z działki nr (...) o powierzchni 0,3165 ha, zabudowanej budynkiem pieczarkarni, dla której prowadzona jest KW NR (...), była osobą będącą w bliskich stosunkach z dłużnikiem. Z zeznań tych wynika bowiem, że pozwana z dziećmi nie mieszkała z dłużnikiem od 2011 r., nie widywała się z nim. Z zeznań pozwanej wynika, że utrzymywała z nim sporadyczny kontakt telefoniczny, przy czym pierwszy raz rozmawiała z nim po upływie kilku miesięcy od wyprowadzki ze wsi C., a w 2012 r. wyjechała do pracy do Niemiec. Z dokumentów, w postaci umów sprzedaży nieruchomości i o podział majątku wspólnego z dnia 14.03.2012 r., wynika natomiast, że pozwaną podczas tych czynności reprezentowała siostra. Z tych też względów, Sąd uznał, że na datę zawarcia umowy dłużnik i jego była żona, pozwana nie byli już w bliskich stosunkach. Nie będzie mieć zatem zastosowania w niniejszej sprawie domniemanie z art.527 § 3 k.c.

Należy zauważyć, że zgodnie art. 530 kc zaostreniu podlegają przesłanki odnoszące się do świadomości osoby trzeciej. W sytuacji gdy osoba ta uzyskała korzyść majątkową odpłatnie, wierzyciel nie może skutecznie wystąpić ze skargą paulińską, gdy jedynie przy zachowaniu należytej staranności mogła ona dowiedzieć się, że dłużnik działał w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli. Do tej sytuacji nie znajduje zastosowania domniemanie z art. 527§3 kc. Czynność prawna podlega zatem zaskarżeniu jedynie w wypadku, gdy osoba trzecia wiedziała o tym, że dłużnik działa z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela (pozytywna znajomość zamiaru dłużnika) Ciężar udowodnienia zamiaru pokrzywdzenia przez dłużnika przyszłych wierzycieli spoczywa na wierzycielu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 stycznia 2013r., IACa 1041/12, publ. LEX nr 1282709).

Powód nie udowodnił, że pozwana E. T. wiedziała o długu W. T. na rzecz A. N. oraz, że taki stan istniał w chwili zawierania umowy sprzedaży nieruchomości, a także tego, że pozwana wiedziała, że sprzedaż nieruchomości ma służyć uniknięciu zapłaty zobowiązania na rzecz powoda, a więc, że czynność dokonana w dniu 14.03.2012r. była z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela.

Pozwana zaprzeczyła temu. Z jej zeznań oraz z korespondującymi z jej zeznaniami, zeznań świadków Z. M. i A. S., wynika, że jeszcze w trakcie trwania małżeństwa dłużnika W. T. i pozwanej, dłużnik nie informował żony o swoich zobowiązaniach finansowych, nie dzielił się z nią dochodami z pieczarkarni, nadużywał alkoholu, nie łożył na utrzymanie rodziny. Pozwana zmuszona była korzystać z pomocy finansowej swojej rodziny. Pozwana przyznała, że wiedziała że W. T. prowadzi wspólne interesy z powodem, że ma jakieś zadłużenie ale stwierdziła, że nie знаła szczegółów tych zobowiązań męża. Pozwana zeznała, że zawierając umowę sprzedaży nieruchomości nie wiedziała o zadłużeniu W. T., a ponadto dłużnik na jej pytanie o ewentualne długi, poinformował ją, że wszystko jest w porządku i jest uregulowane. Ponadto należy zauważyć, że Wyrok w sprawie IC 1151/11 zapadł w dniu 21 marca 2012 r., a więc już po fakcie wyprowadzenia się pozwanej do O. i zawarciu umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 14.03.2012 r.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej, że nie wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik zawierając umowę sprzedaży nieruchomości w dniu 14.03.2012 r. działa ze świadomością pokrzywdzenia powoda. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków Z. M. i A. S.. Powód nie przedstawił dowodów podważających ich wiarygodność. Zdaniem Sądu, z faktu, że pozwana w 2001 r. pożyczyła od powoda pieniądze oraz, że w trakcie trwania związku małżeńskiego wiedziała, że dłużnik pożyczał pieniądze od powoda, na co wskazują zeznania świadka A. Ś. i powoda, nie można wywodzić, że w dacie zawarcia umowy pozwana miała świadomość, że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia powoda.

Ponadto należy zauważyć, że niewypłacalność dłużnika musi istnieć w chwili wydania przez Sąd orzeczenia o uznaniu czynności za bezskuteczną, a tego powód nie wykazał, nie przedstawił żadnych dowodów, że dłużnik nie pozostawił innego majątku co do którego można by skierować egzekucję. Nie można też mówić o niewypłacalności dłużnika, jeżeli mimo dokonania przez niego czynności, lub nawet niezależnie od niej, do majątku dłużnika weszły inne wartości, np. w wyniku umowy zamiany lub późniejszego obdarowania dłużnika przez inną osobę (artykuł Stanisława Gurgula Rzeczpospolita z 1997r..9.18)

O pokrzywdzeniu wierzyciela można mówić tylko wtedy, gdy dłużnik wskutek dokonania czynności stanie się niewypłacalny przynajmniej

w większym stopniu niż był przed jej dokonaniem. Nie można uznać, że dłużnik stał się niewypłacalny w większym stopniu, jeżeli niezależnie od tego czy dokonał określonej czynności rozporządzającej składnikiem należącym do majątku, czy też nie, wierzyciel i tak nie może uzyskać zaspokojenia swojej wierzytelności. W tej sytuacji pomiędzy czynnością, której uznania za bezskuteczną wobec siebie żąda wierzyciel, a niewypłacalnością dłużnika brak szczególnego związku, o którym mowa w art. 527§2 k.c. Bez stwierdzenia zaś istnienia takiego związku brak podstaw do uwzględnienia powództwa o uznanie czynności za bezskuteczną. Tak m.in. wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 stycznia 2007r. – II CSK 384/2006- LEX 05/2008.

Zbycie przez W. T. nieruchomości na rzecz byłej żony E. T. jedynie pozornie zmniejszyło jego majątek i wypłacalność dłużnika.

Przy ocenie wypłacalności wobec wierzyciela, który żąda uznania czynności za bezskuteczną wobec siebie, nie można pominąć faktu obciążenia nieruchomości hipoteką w kwocie 28.000 zł. Również w tym czasie pozwana, jako przedstawicielka ustawowa małoletnich dzieci prowadziła egzekucje alimentów w sprawie Kmp 21/12 i zaległość na dzień 12.03.2012r. wynosiła 9.259,26 zł, plus koszty egzekucyjne w kwocie 1388,89 zł i wydatki – 5,70 zł (akta Kmp 21/12).

Zgodnie z art. 1025§1 pkt 2 k.p.c. należności alimentacyjne zaspokajane są zaraz po kosztach egzekucyjnych.

Z treści aktu notarialnego z dnia 14.03.2012r. (k- 14 do 15) wynika, że wartość sprzedanej nieruchomości wynosiła wówczas 3.000 złotych.

Tymczasem wartość hipoteki na rzecz Banku (...) wyniosła 28.000 zł. Hipoteka została wykreślona na podstawie zezwolenia z Banku (...) z dnia 02.03.2012r. W sprawie o podział majątku wartość nieruchomości została pomniejszona o wartość zadłużenia na ten dzień – 33.227 zł zabezpieczonego hipoteką w wysokości 68.000 zł i pozwana zobowiązała się zapłacić wszystkie należności wynikające z umowy kredytowej.

Nawet gdyby nieruchomości te nie zostały zbyte przez dłużnika, nie mogłyby stanowić podstawy zaspokojenia wierzyciela, gdyż cała suma uzyskana przez niego z ich sprzedaży musiałaby zostać przeznaczona w pierwszej kolejności na zaspokojenie wierzytelności alimentacyjnych i banków, zgodnie z art. 1025§1 pkt. 2 i 5 k.p.c.

Gdyby banki nie przystąpiły do egzekucji prowadzonej przez powoda, kwota im należna zostałaby złożona do depozytu sądowego zgodnie z art. 1032 k.p.c.

Niezależnie od dokonania przez dłużnika czynności rozporządzającej majątkiem wierzyciel i tak nie mógłby uzyskać zaspokojenia swojej wierzytelności. Wskutek dokonania czynności zbycia nieruchomości umową z 14.03.2012r. zmniejszył się majątek dłużnika, to jednak ze względu na obciążenia tego majątku hipoteką, w stosunku do wierzyciela, który wystąpił z powództwem nie nastąpiła żadna zmiana co do możliwości jego zaspokojenia z majątku dłużnika.

Z glosy M. S. do wyroku Sądu Najwyższego

z dnia 24 października 2002r., II CK 396/02. Teza 2 wynika, że nawet jeśli dłużnik spełniając świadczenie wobec jednego ze swych wierzycieli ma świadomość, że w ten sposób eliminuje możliwość zaspokojenia pozostałych, a zaspokajany wierzyciel świetnie zdaje sobie sprawę z wyprzedzenia innych uprawnionych, akcja pauliańska przeciwko spełnieniu świadczenia i tak nie będzie uwzględniona. W tej sytuacji, gdy dokonującym czynności przyświeca cel umorzenia rzeczywiście istniejącego między nimi zobowiązania, sama ich świadomość pokrzywdzenia innych wierzycieli nie wystarczy, by stosować sankcje z art. 527 i nast. kc. Ocena stanu świadomości stron interesuje nas bowiem dopiero wtedy, gdy ich działanie-obiiektywnie rzecz ujmując-miał charakter bezprawny (publ. OSP 2003.11.141, LEX 41400/2).

Okoliczność, że uzyskany przez dłużnika ekwiwalent jego świadczenia okazał się nieuchwytny dla wierzyciela poszukującego ochrony na podstawie art. 527 kc, nie ma znaczenia dla oceny dopuszczalności skargi paulińskiej. Stanowiąca przedmiot tej skargi czynność prawna dłużnika powodująca zmniejszenie jego majątku, nie może być uznana za krzywdząca wierzyciela, jeżeli dłużnik w zamian za swoje świadczenie uzyskał ekwiwalent, który znajduje się w jego majątku lub został wykorzystany na zaspokojenie innych wierzycieli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2011r. – IV CSK 39/11, publ. LEX nr 1102265). Dłużnika co do zasady ma prawo wyboru wierzyciela, którego chce zaspokoić, skoro w wypadku wielości wierzycieli przepisy nie przewidują kolejności ich zaspokojenia. Sam fakt wyboru jednego z nich i zaspokojenia jego wierzytelności nie może być przedmiotem opartego na art. 527§1 k.c. zarzutu pokrzywdzenia innych wierzycieli.

Sąd nie analizował pism złożonych przez pełnomocnika pozwanej w sprawie IC 613/12, z których dowód został dopuszczony na wniosek pełnomocnika pozwanej, gdyż nie przedstawiają one żadnej wartości dowodowej, są tylko stanowiskiem pozwanej w sprawie IC 613/12, podobnie jak protokół z rozprawy 8.08.2013 r., który stanowi dowód przeprowadzenia czynności w nim stwierdzonych, a nie może stanowić dowodu jakiej treści zeznania zostały złożone przez świadków czy strony.

W tych warunkach, wobec nie spełnienia przesłanki z art. 527 i nast. kc powództwo podlega oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2400 zł oraz kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z:

1. (...)
2. (...)
3. (...)

24.10.2017 r.